

Muhammed Furkan Ordu

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.07.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Muhammed Furkan Ordu

Ülkemizin güzel bir kentinde doğdum. Bazen düz yolda yalpaladım bazen dimdik yokuşlarla soluklandım . Günün birinde bir baktım satırlar yazdım . Sonra bu satırlardan sadece şiir olarak üç kitap yazdım hepsini cebime koydum . Ve bambaşka bir ilde bambaşka insanlarla soluklanmaya devam ediyorum.

Akşam

şimdi darma duman gökyüzü
vedalara yazmış yaşamak ikircikli yüzünü
ve dumanlar kaplamış ayın öteki yüzünü
şiir bırakmış yaşamın düzünü

bende baki yazmış şehir akşam üstünü
karşımda buruşturma suskun yüzünü
belli akşam yine sen ve sensizliğin hüznü
bir umuda sarılı uzakta gelişinin günü

yanımda oturan beden hissediyor mu soğukluğunu
akşam yıldızı çekmiş üstüne sensizliğin mantosunu
oysa kısık seslerle sana duyurabilsem soluğumu
darma dağınık saçların gizler mi umudumu

şehir sana küskün yollardaki çiçekler soluk
yanımdasın belki benimle bir duran yokluk
sen sahnesinde bir akşam üstü ve bir adam
içim sana kırık konuşmak istesen bir adım

oysa akşam yıldızı gibi kaybolmaktasın
uzun bir hikayede sona doğru yazmaktasın
sahi sen gitmelere alışıksın
oysa şimdi burda karşımdayken bana ben kadar uzaksın

Muhammed Furkan Ordu

Artık gerek yok

Şimdi batıdan doğsa güneş boş
İçimde kraterler ve zamansız ayrılık
Artık zaman yok gündüz geceye karanlık
Sende kıvılcım varsa burası cehennem

Artık sevda yok beklemek yok
Üzölüp ardından boşuna hastanede beklemek yok
Sen elinin tersiyle iterken benim senin gibi bir ailem yok
Dün bir rüya gördüm bu günü yok

Sende biliyorsun yaşasada artık beni bağlayan bir şey yok
Eskiden gemiyi yakardı şimdi limanı
Artık geriye dönmenin anlamı yok
İçimdeki yangın dinmiş artık beklemenin anlamı yok

Kafamda kurmak herşey iyi olacak diye umutlanmak
Gerek yok karşıdaki zannedersin üç yaşında çocuk
Çok şey var içimde darmadağın toparlanacak
Artık gerek yok

Muhammed Furkan Ordu

Babaya veda

kar yağmasını bekliyorum bu şehre
toprak hasret yağmur ve geçişlere
mevsim çocuk gibi alıngan
sevgili kar içimdeki yangını yakan

bir şehirdir uzaktan bana göz kırpan
mutlu bir anıymış insanı yaşatan
oysa şimdi bende hep akşam
kabul etmesemde gitti sonsuza bir parçam

gelmez bilirim ne yapsam
ötelenmiş bir yas bana kalan
bir sırdaş bir parçam
hasret kaldı şehir koşuyor yağmura durmadan

kavuşmak çık aklımdan
üç sayfa yazdım kenarda zarfta duran
nerdesin gece ortasında deniz feneri gibi ışık tutan
bir parçam eksik hala kapanmayan

veda sözcükleri var aklımdan çıkmayan
birde sen bir parçam kocaman
ve bir adam büyümekten aciz kalan ...

Muhammed Furkan Ordu

Bozkır

Şayet duman kaplamış içimdeki bozkır
Gerçekliğinde yağmur ve şimşek bulutları
Bir Hûlya çağırır umutları
Seyrediyorum kasırgalara vurulan şu begonyaları

Kardelenler açmış baharı
Ne umut ne beklenenin intizarı
Belki bu Karambolde bekleyişin son çağları
Yol almış gidenler içimde hasret bozkır

Duman süslemiş senden parçaları
Ve bir masalın daha son satırı
Feza ya dağılmış içimdeki Pangea'nın tozları

Muhammed Furkan Ordu

Dün Ayazı Sensizlik Ufkunda

Şimdi olmadığım bir adam oluyorum
Şiir yazıyorum belki çiçek ekiyorum
Bembeyaz sayfalar açıp çölleştiriyorum
Vahalar kurup yoklukta debeleniyorum

Dün denizlerde bir kaptan gemimdeydim
Şimdi hiçlikte hiç karıyorum
Matemli gök eskiden böyle miydi bilmiyorum
Ben yolumda sen memleket gibi içimdeydin

Şimdi hep diyorum şehir yıkık ki yıkıldı
Sonsuz iki kelimeyi sen ve öte
Şimdi duman kaplı yolunda
Sen bile yoksun şehir geride

Nagihan deniz elemde
Keder satır satır yokluğunda içimde kıyıda
Dün ayazı sensizlik ufkunda
İşte akşam işte Pervin işte mah burda

Sahi nerdesin sevgili ?
Toprakta mı yerin altında mı , başkasıylamı?
Bekeyişim bu gün itibariyle dokuzuncu yaşında
Yokluğun uzun hikaye
Kafamda yaşantılardan bir kitap

Muhammed Furkan Ordu

Gecenin göğü

iyi hissetmiyorum
bir zarf doldurdum noter bırakıyorum
yarın var mı bilmiyorum
içim burkuk katlanıp kırılıyorum

öyle güzel çağırıyor beni ölüm
devinip duruyorum yaşamak sokağında
biliyorum yaşamak ölmek aslında
çıkamazda bir çocuk bir melek edasında

şehir karanlık göğün altında
şimdi zamansız eski bir dost kapımda
biliyorum ölesim yok aslında
içimde bir adam yanmaz çıkmazında

solgunum ve kırılgın
hani mükemmeldi herşey
bu gün öğretmen olduğum inancım da yitti
savruluyor boşlukta herşey

darma dağın evim
inan toparlanmaya yok hevesim
uyumak istiyorum kalkmamak üzere
karanlıkta karartıyor beni gecenin göğü

hiç bu kadar güzel gelmemişti ölmek
son dört senem çözülüyorilmekilmek
şikayetim yok bana düşen seyretmek
bu günki ödevim gece uykuda uyanık sabahı beklemek

sahi bir gün biter mi bu yarınsızı beklemek
bilmiyorum yaşanması varmış bu günün demek
içim kırılgın bir çocuk
şatafatsız gökte beyaz çiçek
kervan düzülmüş belli yarın gelecek

ben bir adamdım
bir de zaman vardı beni hiç edecek
şimdi şiirim kısa ama mutlaka yarın bir gün o sevgili gelecek
sende ölüm ben diyeyim yaşamak

Muhammed Furkan Ordu

Göçmen kuşlara selam söyle

Gülümse melek göğ
Eşsiz kanatların değsin göğsüme
Çiçekler açsın ovada , sen dingininde
Uşulca su toprakla buluşsun

Göçmen kuşlara selam söyle
Bahar seneye de gelsin
Çocuklar şen şakrak gerçekliğim sende filizlensin
Öyle batmayacakmışca güneş doğsun

Suskun bulutlar seni haykırırsın
Biliyor musun aslında şimdi deniz kıyısındasın
Okalıptüs diktim bataklıklara
Bahar havası seni bulsun

Ne olur selam söyle göçmen kuşlara
Sonraki bahar burda olsun
Kaybolan sisler ardından umuduma gölgelik olsun

Muhammed Furkan Ordu

Hüzün

matem bazen doğar güne
yitirdiği yağmurlar gelir insanın aklına
matem yağar insanın kirpiklerine
diken batar merhametin yüzüne

bir günde büyür insan ölümün üstüne
yağmur değil sel yağar göğsüne
toprak memnun misafirlğe giden parçasının dönüşüne
uzun kuru çizgiler girer hayat ağacının bir yaprağına

susuz kalmışca bir yangın düşer insanın içine
söylesene kaybettiğin ne ki düşer insan yangına
boydan beyaz sararlar sonra toprak içine
özlem iner şehrin bilinmezinde hanenin birine

ölüm demişler gelmeyeceği bilinen gidene
doluya tutulmuş gözler kırmızı
giden gitti içerde hala aynı sızı

Muhammed Furkan Ordu

İdi il

düşümde fikirsizlikler
çıt kırılmış griye renkler
bir demde akşam sabah etmekler
sende mi sanarsın bilinmezlikler

içimde ıssız çölde hikayeler
belki matem geçmek bilmez
bakidir limanda pus ve sinekler
bilmezler bir de gece onlara eşlik eder

şafak atar geceye sonra güneş batar geceye
kime bakınsam düşer bir heceye
aklım uzak yarından geleceğe
sahi o sevgili nerde ?

idi il hasret sokağında uçuşan kelebekte
bozkırın düzündə şehri güzel eden idil
şimdi gülümsememde saklı idi il
oysa bu mevsimden de geçme vakti gelmiştir.

Muhammed Furkan Ordu

İris

Şen yağmurlar düşer bu ovaya
Dümdüz çiçekler açar şu kayaya
Habersiz akşam saatlerinde yarına
Bir umut doğar gece karanlığına

Hiçe bir kala düşer umutsuz aydınlığa
Savrulur dün ayazda toz zerrelere toprağa
Bir de uzak şehrin soluk ışıkları gelir aklıma
Hani sonsuzda debelenen cümleler vardı kırağıda

Düşeyazmış yarın bu günki umutsuza
Şen yağmurlar bahane yağmursuz mevsimi kapıda
Çiçekler rengarenk de iris açmış karanlığa
Veda saati duraksızda zamana

Muhammed Furkan Ordu

Kızıl güneşi bir çocuğun gözüne yerleştiriyorum

Mevsim kış
Saat 04.17
Ölümü kollarımda hissediyorum
Soluk benizli bir çocuk düşeyazmış
Sadece seyrediyorum

Kızıl beyaza beyaza boyanmış bozkırda düzlük
Gök kızıl yer kar
Ey akşam yıldızı bu ne hal
Ölüm tomurcuklanmış sende hani ölümsüzlük

Galiba gidiyor ben boş bekliyorum
Güneşi görüyor musun çocuk
Cevap yok gözleri masum bakıyor
Şehir yıkılmış enkazda çocuk

Kızıl güneşi çocuğun gözlerine yerleştiriyorum
Uzun saçları var gidecek bir yer yok
Çocuğu kızıl tanında güneşi gözlerken buluyorum
Şanki bozkırda yeterince çalı yok

Dikenlere göğü satıyorum
Ağzımda ağır bir türkü nasıl geliyorsa okuyorum
Sorsan çocukta ses yok
Ben çocuğun gözlerine kızıl güneşi yerleştiriyorum

Vaka boş sorsanız yer yutmaya doymamış
Ben ölüme değil yarına ağlıyorum
Kim bilir belki çocuk güneşin tanında yine gelir
Şehir ışıksız oysa şehrin ışıllı olduğunu herkes bilir

Zemin toprak dalgalı
Gözümün önünde bir kadın bir çocuğu için ötekini geriye attı
Şimdi kızıl tanın güneşini çocuğun gözlerine yerleştiriyorum
Kağıt parçaları olduğu yerde cam sesleri ve yıkım

Çocuk hayatta saat yedi güneş doğmakta
Uç saat oldu şehir yıkılmakta
Çocuk belki sekiz belki on aylıkta
Yürümeye kalksa yürüyemez neler yaşadı şuracıkta

Bir şiir sözüm vardı şaire hiçliğe sattı beni oracıkta
Çocuk iki buçuk yaşta
Bir şiir vardı da adı aynı içi başka
İşte o şiir bu şiir belki şarkta belki kafkasta

Kızıl güneşi bir çocuğun gözüne yerleştiriyorum oracıkta
Benim suçum değil bu çocuk yasta
Belki unutmuştur akli oyuncakta
Uzak bir site var oracıkta

Çocuk düşte oyuncakta

Dün matem artık karanlıkta
Bir umut var yarına
Çocuk yüz yılı geçkin kader tekrarlanmakta

Burası eskiden de yıkıldı
Şimdi de ayağa kalkmakta
Bir şiir oldu çocuk
Güneş ona gündüzü sunmakta

Bir şiir oldu ki anlayana şair kaldı arafta
Yok ise bir an depreşti yalınlıkta
Bir çocuk daha kavuştu sabaha şuracıkta ...
Bir depresan ve aklım yine karışmakta ...

Muhammed Furkan Ordu

Kurmaca bir şiir

Şimdi anlamsız bir şiir kuruyorum
Gün batmış geceyi seyrediyorum
İçimde bir boşluk var seni hissediyorum
Öyle akşam olmuş gün batımını izliyorum

Dağar ne güzel kayboluyor gözlerinde
Varlığımı yokluyorum sözlerinde
Akşam çöktü bile sözcüklerime
Galiba sensizliği anlatıyorum yine

Şimdi anlamsız bir şiir kuruyorum
Şehven seni kağıda döküyorum
Öylesiye uzun süredir bekliyorum
Gözlerin önümde hem seneleri hem şiiri çöp ediyorum

Akşam çöküyor yüreğime kayboluyorum
Ben bir sokaktan diğerine gidiyorum
Özlem oluyorsun içime derin nefesler de tıkanıyorum
Anlamsız bir şiir kurayım dedim

Sensizliğimi satır satır yaşıyorum .
Hoş özlemek artık eskisi kadar güzel değil biliyorum
Bembeyaz bir sayfa açıyorum
Mürekkep sana kayıyor kalemi tutamıyorum

Biliyorum aslında senden gittikçe gidiyorum
Sonra sabah oluyor gözlerinle beliriyorsun
Olduğum yere çakılıyorum
Aslında içimdeki çırpınışlardan sen bile haberdar değilsin

Şehir yıkıldı belki soluksuzsun
Sekiz yıl oldu habersizim senden yoksun
Uzaktan uzağa hala bekliyorum...

Muhammed Furkan Ordu

Samyeli

Sende uzak yollar var
Arkasında uzun virajlarda umudu aramak var
Mavi gök sana benden yakındır.
Yeşil ovada eflatunlar senin güzelliğini anlatır
Eser Samyeli yarınma dolanır
Lüzumsuz hayatımda bir hare sensizliğe uzanır
İstemsiz şair olurum, bazen satırlarım seni aranır

Muhammed Furkan Ordu

Sen mavisi

Şimdi sana da veda mı demeli
Beyazlar giymiş melekler
Sende yangında yanmışım küllerim savruk her yana
Sorsam melekler beni de alır mı yanına
Uzun soluklu bir akşam biliyorum yarın sabah

Veda teninde çalar sazlar
Bilmem bahtiyar mı her mevsim göçen leylekler
Sende baki belki bekleyişler
Kuzeyi kaybetmiş bir pusula ve boş çırpınışlar

Uzun bir hikaye bekleyişler ve karşılıksız sözler
Ey beklenen gelmez seninle gitmişler
Sevdaya umutsuz beklemek demişler
Veda sende güzel
Tarifsizdir bazı şiirler ve şerhler

Bir gün daha savruldu ufkumda başka yöne doğru gidenler
Şimdi yeni bir şehir yeni bir yer
Belki melekler beni de kabul eder
Oysa siyahım yanmıştan beter

Muhammed Furkan Ordu

Sen serhaddinde gün batımı

Ey sevgili nerde dünün melekleri
Cep cep oluk oluk ölümün ayak izleri
Ben sen o yitirmiş artık insanlar kelimeleri
Benim şehrim Serhad şehri

Vuslatı kimbilir kim görmüş
Merhametini kim hissetmiş
Yokluk hep yokmuş
Giderken insanların sevgi ve özlemini de götürmüş

Melekler yıldızlardan sana öykünmüş
Bir yokuş benim belimi bükmüş
Koca koskoca şehir ölüme uyumuş
Gece yarısı viraneler çarşısı kurulmuş

Uykuda insanlar şehir beyaza bürünmüş
Duydum ki rüzgar ülkesi düze düşmüş
Şehir bozkıra dönüşmüş
Uçmuş gitmiş göğün melekleri

Bir şiir tutturmuşum adı gitmekli
Oysa şiir burda bitti
Fırtınalar artık limana gitmeye istekli
Düze doğan sen serhaddinde gün batımı...

Muhammed Furkan Ordu

Sürgü

bir parça yarında yarım Ülker Yıldızı
sendelemiş düşmekte olan irisin gölgesi
dalıp gitmiş yarına rüzgar kokulu asma yaprağı
bir de bakmışsın doğmuş mavinin en umutsuzu

Sonra veda etmişiz sonralara
bahar uğurlamış kendini sonlara
sevgili uzun cümleler kesik satırlara
ve umudun adı arafa

ve suskunluğumun ardı sonsuz yangınlara
Af yok her türlü şeye olsa da
yarın belki baharda filizlenir kardelenler
belki uzağa açar soluk yarınlar

göğre filizlenir içimdeki hiçlikler
ve sona erer içimdeki koyu bekleyiş dolu halıdaki ilmekler
ve içimde dinler fırtınalar ve elbet elbetler....

Muhammed Furkan Ordu

Şem-i bedbaht

vusulat taasubu mudur hicran
yoksa sende bendevi olan
bir taaliktir beşeri solukta soluk soluğa bırakan
bi maktu vakit geceyi güne sepeleyen

uzak bir nida se den sana giden
şem bedbaht seni olmaya meyleden
şahit muhkem mütemadiyen
özlem fersah fersah şimendiferde giden

Muhammed Furkan Ordu

Şiirimsi

Şiiri düz yazı gibi yazıyorum
Bana ne sevgiliden sevmekten umursamıyorum
Sorsan şairim geçiniyorum
Bir yokluktur içimde depresip duruyorum
Adı üstünde düz yazı gibi şiir yazıyorum

Blok blok akşam tentelerine tutunmuşum
Uçurumu ve uçurumda kanat çırpmayı anlatıyorum
Masamın üstünde yirmiyedinci yaşım
Kendimi sonla avutuyorum

Sorsan şairim koltukları kabarık soluk benizli bir savruk ...
Kafamda şerh şerh eklenmemiş maddeler
Akşam benim içim hep ışısız bir mahluk
Huzursuz aksak yazılmış bir mektup
Kitaplar yazdım okunmayacağını unutup
Kafamda divane güldüren sözler

Ne beklemeye ne düşünmeye değer
Adı üstünde şiir kime hitap eder
kimseye hitap eder
Alışmış insan hep daha fazlasını bekler
Bir şiirimsi daha bitirdim
Belki arkamdan ne büyük şair derler(!)

Muhammed Furkan Ordu

Şimdi bir şiir de sana

uzak kentin ışıkları
yalın ayak bu yokluğun rüzgarı
düşündüm gidenleri
anlamsızda anlam sordum yaşamak yarının mafsalı

toz zerresinden ne çıkar
camdan bulutlar göğü kaplarken yağmuru kim umar
bir de vefasız var
bilmiyorum ne çıkar

bazı ona gidesim sonsuzu da maviye boyayasım var
sorsan majör depresif gibi bir hal
oysa mavi ne ölümün rengi ne göğün
içimde bir korku yarın da daha kötü oolacak

bir şiir olmuş kafamdakiler
sorsan ne güzel dizilir kafiyele uyaklar
oysa bende son sende sonsuzluk var
ufak çocuklar senden bana bir türkü tutturmuşlar

içimde kavgada beni ben yapan adamlar
koşarak kaçasım var
oysa şiir bitti aklımda hala eksik kalanlar ve yarın
umutsuzluk rüzgarı var

sorsan bir adam ve sönen lambalar
işte öyle gaybi bana yaşamaklar
halbuki yarını yaşamaya umudum var
ama ben yokum gibi bir hal...

Muhammed Furkan Ordu

Şimdi Hasrete Beyaz Çalınsa

Eski bir umut limanıma kırsa
Kırık kalbim düne uyansa
Yıllar yola meylalsa
Gelse zamana fi afitap
Dünkü güzelliğın gözümde canlansa
Mevali ruhum sana bitap
Görünsen umudun tekrar canlansa
Bir matem gözlerinin varlığı beni sarsa
Oysa zaman bitap
Gerçeğın aşındırmış zamanı
Bir umutsun imkansız doldurmuş limanımı
Sevgili özlem vazgeçmiş senden
Belki kovulmuşsun içimdeki şehirden
Nedir bu beni terk edememen ?

Muhammed Furkan Ordu

Uzak kaldı yarın

Sular yangını söndürdü
Şafak geceyi toprağa verildi
Dalgın bulutlar istemsiz seni bana haber verdi
Beyaz ölümler diyarının mermeri sana büründü

Habersiz bir çehrede camdan kaseler kırıldı
Anne mevsim kendini öğütene döndü
Kırık kalbim tuz buz iken hiçe döndü
Canım yandı suskunluk bana büründü

Bir ölüm sessizliğinde bir tutam ot yardan düştü
Rüzgar tutulduktan sonra iskeleyle sahipsiz kaldı
Fırtınalar şehri şerh şerh aklımda hiçlik bize düştü
Uzak kaldı yarın

Muhammed Furkan Ordu

Ve Özlemeyide özlermiş insan

çam her mevsim yeşil olmazmış
palmiyeler de yaprak dökmüş
kar taneleri bazen baharı müjdelermiş
her sevda bittiği toprakta baharı beklermiş

şimdi don vurmuş içimdeki toprağı
anlıyorum zamanla Temmuzda sararan palmiyeyi
zorluyorum kendimi özlemeye
bulutlardan kagirler yapıyorum göğe
vusulat düşeriyle

uzağı hissediyorum Temmuz ortasında palmiye gibiyim
ekimde buğday tarlası gibiyim
zorluyorum kendimi özlemeye
anlamsız bir buluttan Kagir evlerden şehirler dizmeye

anlıyorum uzaktan çokta uzak olmayan bir uzaktan
ve özlemeyi de özlermiş insan...

Muhammed Furkan Ordu

Vehim

Şimdi yansada güneş
Dökülür yağmurlar gökten hiç'liğe
Değer mi yarinsız adama bu tevazu ve hürmet?
Kızarıp gözlerle alevden damlalar
Şehri titretir bu sonbahar

Bilsen susuz çöllerde bedeviler yağmuru arar
Ardından yıkılmış omuzlar
Geri yürüme bir adım yerinde uçurumlar
Sıra sıra dizili umut iken şimdi toz bulutu

Ey ayı kıskandıran kadın ne bu hal
Sende güzeldir umudun grisi
Vusulatsız gündüzün çekilmezi
Doğmak bilmeyen yarının gündüzü

Toparlan sende ışıksız şimdi kuzey yıldızı

Muhammed Furkan Ordu

Yağmura inat gece

boşver yağmuru
gece yine kendi şehrinde
soluk alıp veriyor akşam sensizliğin krizinde
öyle yanmakta yıldızlar hiçliğin indinde

akşam serapları üzerimde
bir bulut gökyüzünü gizlemekte
bir veda havasıdır ölmenin üstüne
sana dönük yarın hiçlik içinde

bir iki kelime boşluktan hiçliğe gitmekte
boşver yağmuru yağmura inat gece
bir umutsuz yarın lehçede hece
uzakta bir gün benlikte bilmece

suskunluğun ardında sonsuz zerre
oysa yaşamak kılmışım seni sen gittikçe
mevsimler susmuş haince
şimdi gerçeğe inat gece

ey umutsuz uyku gitmiş gibisin gidebildiğince
ay çiçekleri güneşe dönmüş tezat ne dercesine
şimdi yağmura inat gece
sana inat zaman geçiyor sessizce

Muhammed Furkan Ordu

Zerda

Uzun saatler boyunca düşün yarını
Kalk yürü uzaklık içten içe geçmiş
Kaldır uzağa doğru gidenlere salla kollarını
Memleket en güzel baharında yakala Zerdali dallarını

Umutsuz yarına sal selamımı
Seyret gökyüzüne dönük çocukların adımlarını
Bahar geldi bu kente
Güneş vursun kıpkırmızı sende soluk tende

Uzun saatler boyunca düşün yarını
Solgun ağaçlar kiskansın Zerda dallarını
Sende olmasan kim tanır adımı
Boşluğa düştükçe güneşin endamı

Yitirir akşam miadını
Tarih zaman mekan silsede senin adını
Bir umuttur sana düşleten yarını
Rüzgar kırsada zerda dallarını

Mevsim bahar birgün yine ağaçlar çiçek dolar
Kapisız bir hayat ve durmadan yarına inat
Bir umudun düzüdür ölçsüz sonsuza inat
Sorsam seni anmak bile kabahat

Doğarsın yarına bahara
Zerda suskun inanma bu gelen geçen son yağmuru
Dökmüştün bir mevsim meyvelerini dallarını
İşte şimdi umut düzünde baharın başlangıcı

Şimdi akşam belki saat yedi güneş doğuyor düze zamansız
Bir umuda bürünmüşsün vakitli vakitsiz
Sende dönük bahar kış aylarına
Ne kuruma Zerda bahar kapıda ...

Muhammed Furkan Ordu